Bütün Ülkelerin Emekçileri, Birleşiniz!

İŞÇİNİN SESİ

Sayı: 40 12 OCAK 1976

TKP'YE KONAN YASAK KALKMALIDIR!

İBRAHİM BULUT: SÖMÜRÜYE KARŞI ÇIKANLARIN, BAĞIMSIZLIĞI SAVUNANLARIN ÖLÜMÜ KADAR ŞEREFLİ BİRŞEY OLAMAZ."

Demokratik güçler faşizme karşı tekyumruk olmalıdır

ÖĞRENCİLER ŞÜKRÜ BULUT'UN CENAZESİNDE AND İÇİYOR.

Yeni yılın ilk günleri kanlı polis ve komando saldırılarıyla geçti. Yurtsever gençlere, öğrencilere pusular kuruldu, tabanca ve bıçaklarla saldırıldı.

ÜNİVERSİTELERE SALDIRILAR

Hacettepe Üniversitesi'nde Şükrü Bulut adlı yurtsever bir öğrenci, beynine kurşun sıkılarak öldürüldü. Daha sonra Hacettepe Üniversitesi bir kez daha saldırıya uğradı. Polis ve komandolar beraberce öğrencilere ateş açtılar. Polis, Nuray Erenler adlı kız öğrenciyi boynundan ve göğsünden yaralayarak komaya soktu. Aynı saldırı sırasında polis ve komandoların kurşunları bir öğrencinin gözünü, diğer bir öğrencinin de karaciğerini parçaladı.

Komandolar tarafından vurularak öldürülen Şükrü Bulut'un cenazesini 8 bin kişi Siyasal Bilgiler Fakültesi'ne götürdü. Babası ve arkadaşları cenazenin başında sabaha kadar nöbet bekledi. Şükrü Bulut'un CHP Afyon İl Yönetim Kurulu üyesi olan babası İbrahim Bulut, "katil iktidardır" diyerek şöyle konuştu: "Sömürüye karşı çıkanların, bağımsızlığı savunanların ölümü kadar şerefli bir şey olamaz. Bunların bir yerde hesabı sorulacaktır."

ÖĞRETMEN OKULLARINA BASKINLAR

Üniversitelerin yanısıra ve bir yandan da öğretmen kıyımı sürdürülürken, hükümetin komandoları öğretmen okullarına da baskınlar verdiyor. Buradaki öğrencilere bıçak ve tabancalarla saldırıyor. Polisin de yardımlarıyla faşist komandolar birçok yurtsever öğretmen adayını dövüyor, yaralıyor.

BÜTÜN YURDA YAYILIYOR

Saldırılar yalnız Ankara ve İstanbul'daki yüksek okullarda değil, Erzurum, Gaziantep, Diyarbakır, Bandırma, Adana ve diğer birçok illerde

ARKASI 4. SAYFADA

İŞÇİ-MEMUR AYIRIMINA KARŞI DİRENİYOR

İhanet Cephesi'nin, gerici bir yasa ile kendilerini memur statüsüne geçirmeye kalkması üzerine, Sosyal Sigortalar Kurumu'nda (SSK) çalışan işçiler yığınsal direnişe geçti. SSK İstanbul, Beyoğlu, Göztepe ve Nişantaşı hastanelerinde 4 bin işçi direnişe geçti. Ankara'da direnen 1248 SSK işçisi işten atıldı. 31 aralık günü de Ankara, İstanbul ve İzmir'deki SSK işyerlerinde çalışan 12 bin sağlık işçisi işi bıraktı.

DİSK'e bağlı Sosyal-İş sendikası işyerleri baştemsilcileri toplantısında, hükümetin bu kararının işçileri bölmeyi amaçladığı belirtilerek "kazanılmış demokratik haklarımızın elimizden alınması girişimlerine herşeyimizle karşı dururuz" dendi.

ARKASI 4. SAYFADA

bütün okurlarımıza yeni yılda başarılar dileriz

İŞÇİNİN SESİ

SOVYETLER BİRLİĞİ İLE DOSTLUK İLİŞKİLERİ HALKIMIZIN YARARINADIR

● İskenderun Demir-Çelik Fabrikası Sovyet yardımlarının yeni bir anıtıdır

Sovyetler Birliği Bakanlar Konseyi Başkanı Aleksi Kosigin ve beraberindeki heyet 26-30 aralık tarihleri arasında ülkemize geldi. Sovyet yardımlarıyla yapımı gerçekleştirilen İskenderun Demir-Çelik Fabrikası'nın açılışı dolayısıyla yapılan bu ziyaret, aynı zamanda iki ülke arasındaki ilişkilerin geliştirilmesini de amaçlıyordu. Kuzey komşumuzun başbakanı, görüşmeler sırasında, ülkesinin Türkiye ile her iki halkın karşılıklı çıkarları temeline dayanan politik, ekonomik ve diğer alanlardaki ilişkilerini geliştirmek istediğini belirtti. Nitekim, 28 aralıkta açılışı yapılan demir-çelik tesisleri bu yolda atılan önemli bir adımdır.

İskenderun Demir - Çelik Fabrikası, Sovyet yardımlarının yeni bir anıtıdır. 15 milyon km^2'lik bir alan üzerine kurulan ve 9014 işçi ve personelin çalışacağı fabrika, ilk aşamada 1 milyon tonun üzerinde çelik üretecek. Fabrikada üretim en yeni teknik olanaklardan yararlanarak yapılacak.

İSKENDERUN DEMİR-ÇELİK FABRİKASI

Sovyet yardımları gerçek yardımlardır

Bu kuruluş, Sovyetler Birliği'nin ülkemize yaptığı yardımların ne ilki, ne de sonuncusudur. Sovyetler daha 1930'larda ülkemize iki tekstil fabrikası kurarak, genç cumhuriyete ulusal sanayiini kurmasında yardım elini uzatmıştı. Seydişehir Alüminyum Tesisleri geçenlerde üretime başladı. Aliağa Petrol Rafinerisi, Bandırma Sülfirik Asit Tesisleri bugün ülkemiz ekonomisine büyük katkılarda bulunuyor. Bütün bu tesisler hep Sovyet yardımlarıyla kuruldu.

Sovyet yardımları, ülkemizde bağımsız bir ekonomi kurulmasına katkıda bulunmayı amaçlıyor. Amerika'nın söz de yardımları gibi siyasi koşulları öne sürülerek yapılmıyor. Kosigin, 27 aralıkta şerefine verilen yemekte yaptığı konuşmada bu konuya ilişkin olarak şunları söylemiştir:

"İyi komşuluğumuzun düşmanları, «Sovyetler Birliği, Türkiye'yle işbirliği yaparken ona bağımlılık kuşağı vurmak istiyor» diye defalarca iddia etmişlerdir.... Sovyetler Birliği Türkiye hakkında kötü niyetler beslemiş olsaydı, ülkenin ekonomik bağımsızlığının teme-

ARKASI 4. SAYFADA

YUSUF KÜPELİ SERBEST BIRAKILMALIDIR

12 Mart döneminde tutuklanarak sıkıyönetim mahkemeleri tarafından müebbet ağır hapis cezasına çarptırılan Yusuf Küpeli, İhanet Cephesi tarafından zindanlarda öldürülmek isteniyor. 12 Mart'ın işkencecileri tarafından çok uzun ve ağır işkencelere uğratılan ve rutubetli, taş hücrelerde tutulan Yusuf Küpeli, bunun sonucunda ağır bir biçimde hastalanmıştır. Vereme yakalanan Yusuf Küpeli'nin hapiste tutulması, onu her an ölümle karşı karşıya getirmektedir.

Bu konuda 16 demokratik kuruluş bir ortak bildiri yayınlayarak, "yeni bir Harun Karadeniz ve Hatice Alankuş olayına meydan verilmemesini" istemiş

ARKASI 4. SAYFADA

Gazetemiz, Yılbaşı ve Noel tatilleri nedeniyle gecikmiştir. Bütün okuyucularımızdan özür dileriz.

İŞÇİNİN SESİ

PORTEKİZ KOMÜNİST PARTİSİ'NİN TEMSİLCİSİ İTİB'DE SEMİNER VERDİ

● PKP BRİTANYA TEMSİLCİSİ CARLOS PLACIDO: "PORTEKİZ'E BRİTANYA'DA EN BÜYÜK DAYANIŞMA İTİB'DEN GELDİ."

Portekiz Komünist Partisi'nin Britanya temsilcisi Carlos Placido, 4 ocak pazar günü İTİB'in davetlisi olarak örgütümüze gelerek, Portekiz'deki devrimci mücadele üzerine bir seminer verdi. Sözlerine, İTİB lokalinde Türkiyeli devrimcilere Portekiz'deki mücadeleyi anlatmaktan kıvanç duyduğunu belirterek başlayan Carlos Placido, "Britanya'da, Portekiz devrimci mücadelesine en yakın dayanışma İTİB'den gelmiştir" diyerek, İTİB'in enternasyonal dayanışmaya verdiği önemi övdü. Ayrıca, Portekiz Komünist Partisi'ne Türkiye Komünist Partisi tarafından gönderilen dayanışma mesajına da değinen Placido, "bu kardeşçe dayanışma gücümüze güç katmıştır" dedi.

Türkiye ile Portekiz'in birçok noktalarda benzerlikler gösterdiğini belirten Placido, bu konuda özetle şöyle dedi: "Türkiye ile Portekiz birçok yıllar benzer ekonomik koşullar altında bulundular. Bunun sonucu, her iki ülkede de çok düşük geçim şartları ortaya çıktı. Her iki ülkeden de yüzbinlerce işçi batı Avrupa ülkelerine çalışmaya gitmek zorunda kaldı. Saldırgan NATO'ya bağlılık; emekçi yığınlar üzerinde yoğunlaşan ve uzun yıllar süren baskılar; özellikle Türkiye Komünist Partisi ve Portekiz Komünist Partisi üstündeki ağır terör bu ortak yanların bazılarıdır. Her iki ülkenin de dostları ve düşmanları birdir."

PLACIDO KONUŞURKEN

Bundan sonra, Portekiz Komünist Partisi'nin 48 yıl boyunca faşizme karşı verdiği mücadeleyi çeşitli yönleriyle anlatan Carlos Placido, Portekiz'in 300 yıldan beri İngiliz emperyalizminin etkisi altında yaşadığını belirterek, Portekiz faşizminin ardındaki güçlerin yerli ve yabancı tekeller olduğunu vurguladı.

Daha sonra 25 nisan 1974'de başlayan Portekiz devriminin çeşitli sorunlarını ele alan ve Komünist Partisi'nin, faşizmin yıkılması yolunda nasıl çalıştığını, orduyla nasıl bağlar kurduğunu anlatan Placido, bugün Portekiz için tek çıkar yolun sosyalizm olduğunu söyledi. Sosyal demokrasinin neden Portekiz'de geçerli olamayacağını da örneklerle anlatan Placido, Sosyalist Partisi'nin de geniş bir değerlendirmesini yaptı. Bu partinin 24 nisandan önce 300 üyesi bile

ARKASI 4. SAYFADA

ANDREW ROTHSTEIN İLE BİR RÖPORTAJ

Andrew Rothstein 1898'de Londra'da doğdu.Anne ve babası Rus siyasi göçmenlerindendi.Oxford Üniversitesi'nde tarih eğitimi gördü.1920 aralığında Britanya'daki ilk Sovyet heyetinin basın görevlisi oldu.1921 nisanında da Rus Telgraf Ajansı'nın (ROSTA) Londra muhabirliğini yaptı.Bundan sonra 1945 eylülüne kadar Londra,Cenevre ve diğer bazı Avrupa şehirlerinde Sovyet basınının dış muhabirliğini yaptı.Rusçayı ve İngilizceyi ana dili gibi bilir.Sovyetler Birliğini iki dünya savaşı arasında 14 kez ziyaret etmiştir.Sovyet tarihi,ekonomisi,kurumları ve dış ilişkileri konularında dersler, konferanslar vermiş,sayısız yazılar yazmıştır. 1946 yılında Londra Üniversitesine bağlı Slovak ve Doğu Avrupa Araştırmaları Fakültesi'nde Rus ekonomisi ve sosyal hayatı üzerine,1947'de de yine aynı fakültede Sovyet kurumları konusunda dersler vermiştir. "Sovyet Anayasası" adlı bir kitap (1923), "Barış Problemleri" dergisinde (1936-1938) Sovyet dış politikası üstüne ve birçok diğer konuda makaleler yazmıştır. Yaptığı çeviriler arasında "Savaş Devresinde Sovyet Dış Politikası" (iki cilt 1946-1947)ve Plehanof'tan "Materyalizmin Savunucusu" (1947) var.

Andrew Rothstein, Britanya Komünist Partisi'nin kurucu üyesidir.

Andrew Rothstein,yaşamı boyunca Türkiye ve Türkiye ile ilgili gelişmelerden yakından ilgilenmiştir. Lozan ve Montrö anlaşmalarında bizzat bulunmuştur.

İŞÇİNİN SESİ, Andrew Rothstein'ı ziyaret ederek kendisinden gazetemiz için bir roportaj rica etti. Bu isteğimizi kabul ettiği için kendisine teşekkürlerimizi sunarız. Aşağıda bu röportajı sunuyoruz.

Sosyal-demokrat (eski anlamında) bir aileden yetişmiştim. Annem ve babam Rus'tu. Britanya'ya gelip yerleşmişlerdi. Yalnız Britanya' daki değil, diğer ülkelerdeki sınıf savaşımları da bütün ailenin yaşamında önemli bir yer tutuyordu. Bundan dolayı, doğaldır ki, ben de çok küçük yaştan itibaren sosyal ve politik gelişmelerle, sosyal-demokrat savaşımla ilgilenmeye başladım.

GENÇ TÜRKLER

1908 Genç Türk devrimi olduğu zaman 10 yaşındaydım. Başlangıçta Britanya'da büyük sevinç yarattı.Genç Türkler iktidara gelmeden önce Anadolu'da feodal beylere ve eski düzene karşı yığınsal köylü isyanları olmaktaydı. Genç Türkler,demokratik sloganlar ileri sürmüşler, birçok demokratik değişimler vadetmişler ve halkın desteğini kazanmışlardı.

Fakat çok geçmeden Genç Türkler, demokratik halk hareketinin karşısına geçtiler. Halk ayaklanmalarını bastırdılar ve burjuva demokratik devriminin emperyalizme karşı bir halk hareketine dönüşmesini engellediler. Genç Türkler, halkı aldatarak emperyalist güçlerle bir uzlaşma politikası gütmeye başladılar.

Bu nedenle, Genç Türkler hükümetinin (ki bunlar artık 1908'in Genç Türkleri değildi) emperyalist güçlerden biri olan Almanya'yı desteklemesi ailemiz için hiç de sürpriz olmadı.

Burada hatırlanması gereken bir nokta var: 1918 sonbaharında, Sovyet hükümeti - nin bütün barış çabalarına ve Çarlık Rusya'sına ait anlaşmaları bozmuş olmasına rağmen, Türkiye Bakü'yü işgal etti. Böylece Genç Türkler, Rus devrimine saldırmada Britanya ile güçbirliği yaptılar.

KEMALİST HAREKET

Sonra, 1919'da Türkiye'de Kemalist hareket gelişmeye başladı. Sınıfsal özü bakımından Kemalist hareket Genç Türkler'den pek farklı değildi. Fakat Mustafa Kemal, em-

ANDREW ROTHSTEIN ISKRA'NIN 1. SAYISININ ÇIKARTILDIĞI ODADA

peryalizme karşı savaşıyordu ve bu savaşımda Sovyet Rusya ya bir bağlaşık olarak yaklaştı. Burada Mustafa Kemal' in Lenin'e yazdığı mektubu hatırlatmalıyım.

O zamanlar Sovyet Rusya, işgalcilere ve Beyaz ordulara karşı savaşıyordu. Böylesine kritik bir anda Sovyetler, Mustafa Kemal'e 6 milyon altın ruble gönderdiler. Buna ek olarak, Denikin ve Vrangel'in Beyaz Ordularından ganimet olarak ele geçirilen silahların büyük çoğunluğunu da doğrudan doğruya Türkiye'ye gönderdiler.1921' de Türkiye ile Sovyet Rusya arasında Moskova Anlaşması imzalandı.

LOZAN'DA

Kemalist Hükümetin, Müttefik kuvvetleri ve Yunanistan ordularına karşı zaferinden sonra 1923 Lozan Anlaşması'nda hazır bulundum. Daha önce de belirttiğim gibi, Lozan Anlaşması'nda tartışmaları ve bazı makaleleri okuduktan sonra, Sovyet Hükümeti - nin, Türkiye'nin çıkarlarını Türkiye hükümetinden daha iyi,daha canla başla savunmuş olduğu konusunda kafamda hiç bir şüphe kalmadı.

Türkiye delegasyonu Lozan' da,ülkelerininbağımsızlığını koruyan birçok noktaları garanti altına almasına rağmen, Sovyetler Birliği'ne karşı kendi sınıfsal tutumunu gösteriyordu. Bu da hükümetin , Sovyetler Birliği'yle çok yakın dostluk kurmaktan ve de muhtemelen kendi halkından korkmasına yol açtı.Çünkü Lozan Anlaşmasında boğazları açması, Türkiye Hükümetinin, 1920'den beri verdiği savaşım ile çelişiyordu ve hiç bir mantık bunu haklı çıkaramazdı. Fakat sınıfsal açıdan bakılınca bu durum oldukça anlaşılabilir bir şey. Ancak tabii ki bu, Türkiye'nin kendi durumuna etki etti. Türkiye, tek başına yabancı emperyalist güçler karşısında bağımsızlığını yeterince koruyamadı. Oysa, Sovyetler Birliği'ni destekleseydi ve onunla işbirliği yapsaydı böyle olmazdı. Sovyetler Birliği, boğazların bütün yabancı savaş gemilerine kapanmasını istiyordu. Bu çok açık bir şekilde belli oldu. Britanya Komünist Partisi basını da bunu savunuyordu.

BURJUVAZİNİN SALDIRILARI

O devrelerde Türkiye Hükümeti, işçi sınıfı örgütlerine baskı yapmaya başlamıştı. Önce Komintern'in 1. Kongresi'nde delege olan Mustafa Suphi 28 Ocak 1921' de öldürüldü. Haberi, o zamanlar Britanya'ya gizli olarak giren İZVESTİA gazetesinden okudum.

Bugün kongre tutanaklarına baktığımda şu iki nokta beni çok etkiledi: Birincisi Mustafa Suphi'nin şu sözleriydi: "Türkiye'nin yoksul halkına Büyük Rus Devrimi'nden daha yakın dost olamaz." İkincisi de, profesörlerininin karşınlığına rağmen, İstanbul Üniversitesi'nde okuyan Türk gençlerinin, Nobel Barış Ödülü'nün Lenin'e verilmesini istemeleridir. Bu çok önemli bir şeydir. Şunu da söyleyeyim ki Britanya halkının çoğu bilmez bu olayı. Ben kendim bile yıllar sonra öğrendim.

Türkiye Komünist Partisi' ne baskılar giderek artıyordu. 1922'de Parti'nin 2. Kongresi vardı. Türkiye Hükümeti bu kongreye önce izin vermiş, sonra sözünden geri dönmüştü. Sonra parti yayınları üzerine baskılar geldi. Gerçek işçi sınıfı sendikalarına karşı alınan baskıcı tavırlar objektif olarak, emperyalist baskılara karşı belirli ölçüde direnmesine rağmen Mustafa Kemal'in ününe büyük zarar getiriyordu.

MONTRÖ'DE

1936 ile 1938 arasındaki 3 yıllık dönemde Cenevre'de, Tass Ajansı'nın muhabirliğini yaptım. O devirlerde batılı hükümetlerin hepsi,Hitler'in saldırgan politikasıyla yakından ilgileniyordu.Bu politikayı kendileri beslemişlerdi.

Böyle genel tarihsel bir çerçeve içinde, Montrö konferansında boğazlar konusu yeniden ortaya çıktı. Konferansın birçok dramatik anları vardır. Bunlardan biri , Lord Curzon'un Türkiye delegasyonuna, bir ültimatom niteliğini taşıyan ve Türkiye' yi yeniden batılı güçlerin egemenliği altına sokmayı amaçlayan bir program vermesiydi. Rüştü Aras'ın salık vermesi üzerine Litvinov'la bir danışmada bulunan Türkiye delegasyonu,bu programı reddetti. Bunun üzerine Lord Curzon, toplantının dağılacağını düşünerek Londra'ya gitti. Fakat tabii ki toplantı dağılmadı. Ancak tartışmalar yeniden başlayınca, Türkiye hükümeti ve Türkiye delegasyonu, aynen Lozan'da yapmış oldukları gibi, bağımsız tavrından geri çekilmeye başladı. Britanya delegasyonuyla, Sovyet delegasyonundan gizli olarak görüşmeler yaptılar.Bunun sonucunda Türkiye Hükümeti boğazların bütün yabancı savaş gemilerine kapanması görüşünden bir kez daha geri çekildi. Onların savunduğu görüşe göre, savaş zamanında boğazların tam kontrolu ellerinde olacak,fakat barış zamanı belirli bir tonajda yabancı savaş gemisi - nin geçmesine izin verilecekti. "Belirli tonaj" dedikleri de Hitler'i destekleyen bir takım güçlerin Karadeniz' e açılabilmelerini sağlamaktaydı. Bu da Bulgaristan ve Romanya gibi Karadeniz'de kıyıları olan devletleri yakından etkiledi. Bulgaristan ve Romanya'nın o günlerde neden gayet aktif bir şekilde Hitler'i desteklemeye başladıkları,buna bağlı olarak açıklanabilir. Ve bu da doğal olarak, Sovyetler Birliği'ni tetikte olmak zorunda bıraktı. Sovyetler Birliği, bütün kötülüğüne rağmen,taşıdığı bir takım yararlı unsurları göz önünde bulundurarak anlaşmayı imzaladı.

Gazetecilerle ilgili olan bütün ve ilgili olmayan bazı tartışmalara katıldım. Britanyalı muhabirler ve temsil edilen Amerikan basını, Sovyetler Birliği'nin Türkiye'nin tek dostu olduğunda görüş birliğine vardılar.Böyle bir durumda Türkiye Hükümeti'nin direnmekten vazgeçmesi - nin çok şaşırtıcı olduğu düşüncesindeydiler.

"TARAFSIZLIK" POLİTİKASI

Olaylar bundan sonra da doğal seyrini sürdürdü ve 2. Dünya savaşı patladı. Türkiye Hükümeti önce ittifak devletleriyle anlaşma imzaladı, fakat Fransa'nın düşüşünden sonra Almanya'ya yöneldi.1941' de Almanya, Sovyetler Birliği'ne karşı saldırıya geçtiğinde, tarafsızlığını ilân etmesine rağmen Türkiye hükümeti, Montrö Anlaşmasındaki açık noktalardan yararlanarak Alman ve İtalyan savaş gemilerinin Karadeniz'e çıkmasına izin verdi. Bu da Sovyet Devleti'ne doğrudan bir saldırı kadar kötüydü ve hiç birimiz bunu Türkiye hükümetinin "tarafsızlığıyla" bağdaştıramadık. Türkiye hükümeti, bununla da yetinmeyip,büyük sayıda askeri birlikleri Kafkas sınırına yığdı ve Sovyet ordularını,güçlerini bölmek zorunda bıraktı.

SONUÇ

İşte böyle... Türkiye'nin ve Türkiye halkının tarihte oynadığı rol ile ilgili gözlemlerime bakınca, Türkiye burjuvazisi, ülkesini sonuna dek emperyalizme karşı savunma konusundaki kararsızlığı ile,klasik bir burjuva tavrına örnek olarak beliriyor. Çünkü temelde, onu emperyalizme yanaştıran ekonomik, parasal ve sosyal çıkarları var. Yoksa başlangıçtaki tutumunu sürdürüp, halkının desteğini alıp emperyalizme karşı dirense miydi? Ancak o kendi halkından ,işçilerden, köylülerden korkuyor... Türkiye burjuvazisi - nin bu kararsız, dönek, kaypak ve devre devre de ihanet politikası,aynı zamanda beraberinde getireceği zorlukların da klasik bir örneğini oluşturur.Bu dönek ve fırsatçı politikanın günümüzdeki uzantısına da son Kıbrıs olaylarını örnek gösterebiliriz. Nasıl 1919'da İttifak güçlerinden daha zayıf ve küçüktüyse ve onların saldırısına uğradıysa,bu kez de kendisi, daha zayıf ve küçük olan Kıbrıs'ı işgal etti. Bu politika fırsatçı, dönek olmaktan çok öteye gitmiş,utanmazcasına saldırgan bir politika niteliğini almıştır.Bütün dünyada barışsever güçler tarafından kınanmıştır bu hareket.Bildiğim kadarıyla,en burjuva hükümetler de dahil olmak üzere,hiç bir hükümet Türkiye'nin Kıbrıs konusundaki tutumunu desteklemiyor.Hiç değilse bunu açıkça belirtemiyorlar. ABD ve Britanya da,özel olarak söyleseler dahi ,resmen ve açıkça Türkiye Hükümetinin Kıbrıs politikasını desteklediklerini söylemeye cesaret edemiyorlar.Bu işgal kazaen olmuş bir olay değildir. Sözü getirmek istediğim nokta şu ki , Kıbrıs işgali 1908'de Genç Türklerin Türkiye halkına ihanetinin değişik koşullarda mantıki bir sonucudur.Bu politika adım adım gelişti.Türkiye burjuvazisinin bu politikası sadece bugünkü Türkiye işçi sınıfı ve emekçi yığınları için bir tehlike değildir,fakat ileride daha da büyük felâketler getire bilir.Türkiyenin geçmişi ve geleceği için söyleyeceklerim bu kadar.

KÜBA KOMÜNİST PARTİSİ 1. KONGRESİNİ YAPTI

Castro: "Küba bugün enternasyonal dayanışmanın, özellikle ABD ambargosuna karşı Sovyet yardımlarının sonucunda varlığını sürdürebilmektedir"

PİYONER ÖRGÜTÜ'NDEN KÜÇÜK KIZLAR FİDEL CASTRO'YA ÇİÇEKLER SUNDULAR.

Küba Komünist Partisi'nin 1. Kongresi 19-21 Aralık tarihleri arasında başkent Havana'da yapıldı. Bu kongrenin tarihsel bir önemi vardı. Çünkü bu kongre, Küba Komünist Partisi'nin yeniden kuruldugundan bu yana ilk kongresi olmaktaydı. Ve yine bu Kongre, Latin Amerika kıtasının gözbebeği Küba'nın, sosyalizm kuruculuğunda yolunu aydınlatacak, Küba halkının önünde duran yeni tarihsel görevleri saptayacak olan ilk kongreydi.

Kongre hazırlıkları süresince, yalnız komünistler değil, bütün Küba halkı da yoğun bir biçimde seferber oldu. Kongreye sunulan yeni Anayasa tasarısının tartışılmasına 6 milyon kişi katıldı. Yalnızca Havana'da, kongre hazırlıklarıyla ilgili olarak 8000'in üzerinde toplantı yapıldı. Bu toplantılara toplam 405 bin kişi katıldı. Küba Kadınlar Federasyonu'nun bu yönde örgütlediği 10 binden fazla toplantıya da 323 bin kadın katıldı.

Komünist Partisi'nin üye sayısı, kongreden hemen önce 200 binin üzerine çıktı. Bu üyelerin büyük çoğunluğunu fabrika işçileri oluşturuyor.

Milyonlarca Kübalı kongrenin açılışını caddelerde, meydanlarda kutladı. Küba komünistleri, emekçi halkı, Parti'nin 1965'te yeniden kuruluşundan bu yana yaptığı bu ilk kongreye çok büyük önem verdi. Fakat sadece Küba halkı değil, dünya komünist ve işçi hareketi de kongreye üstün değer biçti.

Kongre, proletarya enternasyonalizminin canlı bir örneği oldu. Uluslararası işçi sınıfı hareketinin önde gelen yöneticileri, Sovyetler Birliği Komünist Partisi Merkez Komitesi Politbüro üyesi Mihail Suslov, Portekiz Komünist Partisi Genel Sekreteri Alvaro Cunhal, BKP 1. Sekreteri Todor Jivkov ve diğer 85 komünist ve işçi partisinin temsilcileri kongrede hazır bulundular. Ayrıca Angola Halk Kurtuluş Hareketi'nden (MPLA) bir Merkez Komite üyesi de Angola halkının temsilcisi olarak kongreye katıldı.

CASTRO'NUN KONUŞMASI

Küba Komünist Partisi 1. Sekreteri Fidel Castro, kongreye sunduğu Merkez Komitesi Raporu'nda, Küba halkının 1868'lerden bu yana sömürgeciliğe ve emperyalizme karşı yürüttüğü savaşın genel bir değerlendirmesini yaptı. Partinin ve ülkenin önünde duran sorunları açıkladı.

Fidel Castro konuşmasında sürekli olarak enternasyonal dayanışmaya ve Sovyetler Birliği'nin Küba'ya yaptığı büyük yardımlara değindi ve şöyle dedi:

"Özgür Küba bugün enternasyonal dayanışmanın, özellikle de Amerikan ambargosuna karşı Sovyet yardımları sayesinde varlığını sürdürebilmektedir.

Sovyetler Birliği'nin çok güçlü olmasından kaygı duyanlar vardır. Biz Kübalılar, Yanki emperyalizminin güçlü olmasından kaygılanırız. Fakat hiçbir devrimci Sovyetler Birliği'nin çok güçlü olmasından kaygı duyamaz. Eğer o böyle güçlü olmasaydı bir zamanlar bağımsızlıklarını kazanmış olan ülkeler yeniden sömürge durumuna düşerdi."

Castro, raporunda Parti çalışmalarına yönelik bazı eleştiriler de getirdi. İşçi hareketi ve yığın hareketinden söz ederek şöyle dedi: "Genel olarak işçi hareketi ve yığın örgütleri önemsenmedi. Partimiz şurasını anlamalıdır ki, o, yığın örgütlerinin yerine geçemez"

Fidel Castro aynı zamanda partinin bütün işlerinin sekreterlik tarafından yürütüldüğüne dikkati çekerek Merkez Komitesi'nin daha iyi çalışması gerektiğini vurguladı. Diğer ülkelerin sosyalizm kuruculuğunda görülen ekonomik gelişme yasalarını daha dikkatli izlemek ve ders çıkarmak gerektiğini belirtti.

DEVRİM MEYDANI'NDA KAPANIŞ KONUŞMASI

Fidel Castro, Havana'da Devrim Meydanı'nda 1 milyon emekçiye hitaben yaptığı kapanış konuşmasında meydandaki halkа kongre kararlarını kabul edip etmediklerini sordu. 1 milyon ağız hep birden "EVET" cevabını verdi. Castro "İtirazı olan var mı?" diye sorunca yine 1 milyon ağız hep birden "HAYIR" cevabını verdi.

Bu konuşmasında Castro Angola'ya da değinerek, "Küba Angola'ya, MPLA'ya yardım etmekle her hangi bir maddi çıkar gözetmiyor, en temel enternasyonalist görevini yerine getiriyor" dedi. Küba halkının, partisinin Afrika'da emperyalizme, yeni sömürgeciliğe, ırkçılığa karşı savaşan kardeşlerinin yanında olduğunu belirtti. "Eğer ABD bizimle ilişki kurmak için Angola'ya yaptığımız yardımı kesmeyi şart koşuyorsa, şunu bilsin ki bizim için ilkesel önemi olan sorunlardan, proletarya enternasyonalizmin - den ödün vermeyiz" diyerek şöyle devam etti:

"Sovyetler Birliği'nin bu dayanışması olmadan Küba'nın zaferi imkânsız olurdu. Bizim kahramanlarımızın, Paris Komünü'nde canlarını verenler gibi kahramanca ölmeleri mümkün olurdu, ama zafer bizim olmazdı.

Sovyet halkı yalnızca, bizi savaş anında cesaretle desteklemekle kalmadı, aynı zamanda bize, devrimden sonra yaptığı yardımlarla enternasyonal dayanışmanın ve enternasyonalizmin ne demek olduğunu öğretti".

KONGRE KARARLARI

Kongre, aldığı kararlarla Küba'da sosyalizm kuruculuğu döneminin çeşitli yönlerine ışık tuttu. Özellikle Parti Tüzüğü'nün onaylanması, ülkenin politik ve yönetimsel bölgelere ayrılması ve halk kurulları yaratılması konularında alınan kararlar büyük önem taşıyor. Kongre ayrıca yeni bir anayasa tasarısını da onayladı. Bu tasarı 1976 yılının ilk yarısında halk oylamasına sunulacak. Yine bu kongrede onaylanan, 1976-1980 dönemi 5 yıllık toplumsal ve ekonomik gelişme planı da, sosyalizm kuruculuğunda atılan önemli bir yeni adım oluyor.

Kongrenin en önemli bir kararı da Küba'nın dış politikası üzerine. Küba Komünist Partisi'nin dış politikasının özünü Sovyetler Birliği ile dostluk ve işbirliğinin oluşturduğunu belirten bu karar, proletarya enternasyonalizminin en somut bir örneği.

Kongre, 112 kişilik yeni Merkez Komitesi'ni seçti. Kongre sonunda delegelerin coşkunca alkışları arasında Merkez Komitesi 1. Sekreteri olarak Fidel Castro'nun, 2. Sekreter olarak da Raul Castro'nun seçildiği açıklandı.

1974'TE HAVANA'DA KÜBA-SOVYET DOSTLUK MİTİNGİ

KÜBA DEVRİMİ

Küba, Orta Amerika'da Meksika Körfezi'nde 9 milyon nüfuslu küçük bir ada. Bundan 16 yıl öncesine kadar bu adanın emekçi insanları Amerikan tekelleri ve onların işbirlikçilerinin sömürüsü ve zulmü altında yaşıyordu. Havana'nın sokakları Amerikalı milyonerlerin eğlence yeriydi.

1959 devrimi ile yepyeni bir Küba doğdu. İnsanları sömürülmeyen, kadınları satılmayan, toprağı da, fabrikası da kendisinin olan bağımsız ve özgür bir Küba.

Küba halkının, sömürgeciliğe ve emperyalizme karşı savaşı 1868'lere kadar dayanır. Bu savaş, 1868'de İspanyol sömürgecilerine karşı büyük devrimci ve şair Jose Marti'nin önderliğinde başladı.

İspanyol sömürgecileri kovulduktan sonra Küba, Amerikan emperyalizminin sömürüsü altına girdi. Ülkeyi 60 yıl sömürüsü altında tutan Amerikan tekelleri, 1958'e kadar Küba'nın en büyük gelir kaynağı olan şeker kamışı tarlalarının üçte birine sahipti. Ayrıca petrol ve diğer yeraltı zenginlikleri de Amerika'nın kontrolündeydi.

Emperyalizm ve işbirlikçilerinin bu sömürü ve baskısına karşı savaşmak için devrimci bir örgüt gerekiyordu. 1892'de "Küba Devrimci Partisi" kuruldu. 1904'te de "İşçi Partisi" kuruldu. İşçi Partisi'nin adı daha sonra, 1905'de "Sosyalist İşçi Partisi" olarak değişti. 1925'de Carlos Balino ve Julio Antonio Mella önderliğinde "Küba Komünist Partisi" kuruldu.

Fidel Castro partinin 50. yılı dolayısıyla yaptığı konuşmasında, bu partinin kurulmasında Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin büyük etkinliği olduğunu belirtiyor. Julio Antonio Mella ise, Küba komünistlerinin yüce Ekim Devrimi'ne ve Sovyet Cumhuriyeti'ne binlerce kilometre uzaktan nasıl bir yakınlık duyduklarının canlı bir örneğini daha o zamanlar vermişti:

Küba limanlarından birine bir Sovyet gemisi gelir. Gerici diktatörlük geminin yanına kimseyi yaklaştırmadığı gibi, onun ancak çok açıkta demir atmasına izin verir. Julio Antonio Mella ise, genç Sovyet devletinin komünistlerini görmek, onlara Küba komünistlerinin kardeşlik ve dayanışmasını iletmek için gizlice, yüzerek gemiye gider ve orada 2 saat kalır. Sonra bir Sovyet bayrağı ile birlikte yine yüzerek karaya çıkar.

Bu yüce komünist daha sonra, sürüldüğü Meksika'da burjuvazinin ajanları tarafından öldürülmüştür.

Küba'da devrimci savaş birçok koldan gelişti. Komünist Partisi işçi sınıfını örgütleme, onun ekonomik savaşımını diktatörlüğe, emperyalizme karşı politik bir savaşa dönüştürme uğrunda yılmadan savaştı. Bu süreç için de toplumun diğer kesimlerinden de devrimciler bu mücadeleye katıldılar. 1953'te Fidel Castro ve arkadaşları, diktatörlüğün önemli askeri merkezlerinden Moncada kışlasına silâhlı bir baskın düzenlediler. Bu eylem başarısızlığa uğrayınca Fidel Castro ve arkadaşları tutuklanıp yurt dışına sürüldüler. Fakat devrimci savaşımlarını durdurmadılar. Yurt dışında bulundukları süre boyunca yeni mücadeleler için hazırlandılar.

Daha sonra, 1956 yılında, Castro ve 87 devrimci küçük bir tekne ile Granma sahiline çıktılar. Buradaki kanlı çarpışmanın sonucunda 12 kişi sağ kaldı ve Sierra Maestra dağlarına çekildi. Savaşı burada sürdürdüler. Bu 12 kişilik çekirdek, saflarına yeni yeni savaşçılar kattı. Castro o yıllarda henüz komünist değildi ancak Marks ve Lenin'den esinlenmişti.

1957'de Küba Sosyalist Halk Partisi (Küba Komünist Partisi'nin o yıllardaki adı) sekreterlerinden Carlos Rafael Rodrigez, silâhlı savaşta yöneticilik yapmak üzere Castro'nun karargâhına gönderildi. 1959'da Küba Devrimi başarıyla ulaştıktan kısa bir süre sonra KSHP ve Fidel Castro'nun "26 Temmuz Hareketi" biraraya gelerek "Küba Birleşik Devrimci Örgütü"nü kurdular. 3 Ekim 1965'de de Fidel Castro, Birleşik Küba Komünist Partisi'nin Merkez Komitesi'ni ilân etti.

Bugün Küba, Dünya Sosyalist Ülkeler Topluluğunun ayrılmaz bir parçasıdır. Amerika, Amerika kıtasının bu tek sosyalist ülkesini yoketmek için her türlü yolu denedi, saldırılar düzenledi. Ancak Küba halkının kahramanlığı ve Sovyetler Birliği'nin özverili yardımları sayesinde bu saldırıların hepsi geri püskürtüldü. Ve bugün Küba halkı, geleceğe güvenle bakarak sosyalizm kuruculuğunda hızla ilerliyor.

Angola halkının bağımsızlık savaşı yeni zaferler kazanıyor

Angola halkı, ulusal bağımsızlığını koruma savaşında yeni yeni zaferler kazanıyor. Başkent Luanda Radyosu,MPLA'nın kuzeyde, güneyde doğuda, bütün cephelerde ilerlediğini bildiriyor. Amerika ve diğer batılı emperyalist devletlerle, Çin'in desteklediği FNLA ve UNITA örgütleri, işgalci Güney Afrika orduları her geçen gün daha ağır kayıplara uğratılıyor, geri püskürtülüyor.Angola'nın bağımsızlığının gerçek savunucusu olan MPLA,kuzeyde, FNLA'nın merkezi karargahının bulunduğu Uige şehrini kurtardı.

MPLA'nın yönetimindeki bağımsız Angola Halk Cumhuriyeti'ni Afrika Birliği'ne üye 46 ülkeden 22'si şimdiden tanıdı.

Emperyalizm yeni yollar arıyor

Amerika ve diğer batılı emperyalist devletler askeri alanda da yenilgiye uğramaya başlayınca yeni taktikler aramaya başladılar."Sovyetler ve Küba Angola'ya karışmamalıdır", "Bu bir iç savaştır" diyerek gerçekleri çarpıtıyor, Sovyetler'i ve Küba'yı Angola'nın bağımsızlığına saldırıyormuş gibi göstermeye çalışıyorlar.

Nijerya Hükümeti geçtiğimiz hafta bir açıklama yaparak emperyalizmin Angola üzerinde uygulamak istediği planları açığa vurdu: Bu açıklamada, Sovyetler Birliği ve Küba'nın Angola Halk Cumhuriyeti'ne yaptığı yardımlar konusunda şunlar belirtili - yor:

"Amerikan Kongresi'nin Angola'ya askeri müdahale yapılmaması yolundaki kararından sonra Ford, yalnız bu karara uymamakla kalmıyor. Bir de Afrikalı liderlere özel mektuplar yazarak, yakında yapılacak olan Afrika Birliği toplantısında Sovyetler Birliği ve Küba'yı Angola'ya yardımı kesmeye zorlayacak bir karar almalarını istiyor. Ancak, Ford yönetimi şunu hatırlamak istemiyor:Sovyetler Birliği ve Küba daha kurtuluş savaşımının ilk günlerinden beri Angola halkının bağımsızlık davasını kendi davaları bilmişlerdir."

Amerikan emperyalizmi son günlerde bir başka demagoji daha yapmakta. "Sovyetler"diyorlar, "Angola'ya müdahale etmekle Detant'ı bozuyor!" Yavuz hırsız örneği bu. Bütün dünya şunu biliyor ki emperyalizmin kendisi Angola Halk Cumhuriyeti'ni işgal etme, oradaki zengin yeraltı kaynaklarına el koyma çabası içinde bu ülkenin iç işlerine karışmaktadır. Sovyetler Birliği'nin yardımları ise ülkenin bağımsızlığı içindir. Emperyalizmin etkisine, saldırılarına karşıdır. Ne Sovyetler ne de Küba yaptıkları yardımı inkâr etmiyorlar. Ne var ki bu yardımlar detant politikasıyla çelişmez. Detant politikası hiç bir zaman yeni sömürgeciliğe, ırkçılığa ve emperyalizme karşı savaşta yumuşama anlamına gelmez.

Angola halkı kahramanca savaşı ve Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerin özverili yardımları sayesinde mutlaka kesin zafere ulaşacaktır.

İŞÇİ SINIFI

BAŞTARAFI 1. SAYFADA

250 bin işçinin etkilendiği bu yasayı çıkartarak İhanet Cephesi işçi sınıfının sendikal mücadelesini bölmeyi, baltalamayı amaçlıyor. Halil Tunç ve Türk-İş'in başındaki diğer sarı sendika ağaları da İhanet Cephesi'nin bu çabalarına yardımcı oluyor. Halil Tunç, "Bu yasa en fazla Türk-İş'i etkileyecek, DİSK'in ekmeğine yağ sürecek" diyerek bu bölücü niyetini açıkça ortaya koydu. Daha sonra, bununla da yetinmeyen Tunç, DİSK'e bağlı Sosyal-İş Sendikası'nın direnişi "yasa dışıdır" diyerek TRT'ye telefonla ihbarda bulundu. Tunç'un bu aşağılık tavrından cesaret alan SSK, direnişe geçen 6000 işçinin sözleşmelerini iptal işlemine başladı.

Halil Tunç, Türk-İş'e bağlı Sağlık-İş Sendikası Genel Başkanı Mustafa Başoğlu'na direnişten vazgeçmesini söyledi.

Fakat Halil Tunç'un bütün engelleme çabalarına rağmen işçiler direnişlerini sürdürüyor. Çünkü sorun, şu veya bu sendikanın ve hattâ yalnız SSK'da çalışan işçilerin sorunu değil, tüm işçi sınıfının sorunudur.

YUSUF KÜPELİ

BAŞTARAFI 1. SAYFADA

siyasi tutuklulara uygulanan insanlık dışı tutumları protesto etmişlerdir.

Türkiye Komünist Partisi de "TKP'nin Sesi"radyosunda bir çağrı yayınlayarak, Yusuf Küpeli'nin serbest bırakılması yolunda bütün demokratik güçleri eyleme çağırmıştır.

Sağlık durumu nedeniyle Yusuf Küpeli'nin serbest bırakılması için yürütülen çalışmalara İTİB de katılmış ve Amnesty International ve Sosyalist Doktorlar Birliği'ne çağrıda bulunmuştur.

İhanet Cephesi'nin,zindanlarda ölüme terketmek istediği Yusuf Küpeli'nin serbest bırakılması yolunda, bütün yurtseverler eylem birliği yapmalıdır.

DECEMBER 20 1975 5

PARLIAMENT, December 19, 1975

Immigrant adviser described as a menace

House of Commons

On the motion for the Christmas adjournment.

MISS JOSEPHINE RICHARDSON (Barking, Lab), opening a debate on the future of independent advice centres for immigrants, said the facilities available for the provision of advice were inadequate. The two main organizations providing free advice were working under great pressure and commercial fee-charging agencies were springing up to fill this gap.

A Mr Reuben Davis ran a Greek and Turkish Cypriot advice centre in Haringey, and although she believed he used some unconventional methods, many of his clients said he fought for them with energy and achieved results.

MR LYON, Minister of State, Home Office (York, Lab), said if anyone thought they were being overcharged by solicitors for advice they could complain to the Law Society.

Not so with Mr Davis or any other commercial fee-paying organizations though Mr Davis had said there were other such organizations, the only one which had come to his (Mr Lyon's) attention was that run by Mr Davis.

In principle he was against these organizations, but he wanted to encourage minority group organizations which were springing up to help their own people in disputes with the Home Office. They understood the issues so much better.

But this was not so in Mr Davis's case. *The Sunday Times* had printed an article headed "Refugees are good business for Mr Davis". Over the past year he had received complaints about Mr Davis, regarding abuse of officials and the sort of advice he had given to immigrants.

Mr Davis was quite prepared to adjust the truth a little with people who, because of their lack of knowledge, had their money put at risk. Because the department had decided to put a stop to his activities, they would not deal directly with Mr Davis.

They had no desire to prejudice the immigrant who by mischance mistakenly went to see Mr Davis. Where Mr Davis sent a case to the department, they would normally only deal with the immigrants themselves. If they had no address for the immigrant, they would have to go back through Mr Davis sending an enclosed letter for the immigrant.

Nothing Mr Davis had done after this injunction went out had been worthy of payment. Anybody who paid him for anything he claimed to have done was paying him quite wrongly.

The sooner he goes out of business (he said), the better it will be for all the immigrants of the north London area who have been misled into thinking Mr Davis has some special relationship with the Home Office.

Cypriot organizations had written to the Home Office supporting action, and saying that they had been disturbed at the activities of Mr Davis.

Mr Davis is a menace (he said) to immigrants because he overcharges for his services.

Mr Davis claimed his average charge was £50, and on the basis that he dealt with 1,000 cases a year, his average income was £50,000 a year from the plight of people who could get their cases dealt with either directly or through some of the voluntary organizations. It was wrong he should be making this kind of money through the plight of immigrants.

The acting chief adjudicator of the Immigration Appeals Tribunal had been so disgusted with the conduct of Mr Davis when he appeared before them, that he had given instructions that all cases of Mr Davis were to be dealt with by him and that he would not accept Mr Davis as a representative of immigrants when they appeared before him.

An anonymous source had told the police that there was a person living at a particular house who was an illegal immigrant.

When the police went to investigate (he said) they found some people who it turned out had applied for extension of leave and who were represented by Mr Davis. It is fair also to say that some of them claimed they had been persuaded by Mr Davis to enter into marriages of convenience with prostitutes. One has given a statement to the police claiming she was given £200 by Mr Davis.

Mr Davis had said that he charged £800 for that kind of service. Nobody should make a lot of money out of spurious suggestions to immigrants that they had some kind of favoured treatment from the Home Office. Mr Davis did not have that.

DİKKAT! Dolandırıcılara paramızı kaptırmayalım

Britanya'da kalış izinleri olmayan veya sona ermiş bulunan turist işçilerimizin önemli bir kesimi, kalış izinlerini uzattırabilmek ümidiyle paralarını üçkağıtçılara, dolandırıcılara kaptırıyorlar.

Geçenlerde bu konu Britanya Parlamentosu'nda görüşüldü. Bu görüşmelerde, Haringey'de çalışan Reuben Davis adlı bir adamın işçileri dolandırdığı, "size kalış izni alırım;adamlarım var,pasaport uzattırım" diyerek para sızdırdığı açıklandı. Bu açıklamayı yapan, Home Office (İçişleri Bakanlığı) işleriyle görevli Devlet Bakanı Mr. Lyon,"bu adamın Home Office ile uzak yakın hiçbir ilişkisi olmadığını"söyledi.Home Office görevlilerine Reuben Davis'in gönderdiği hiçbir işin yapılmaması konusunda da emir verildiğini açıkladı.Bakan,işçilerin bu gibi işler için Reuben Davis'e para vermemelerini ve müracaatlarını doğrudan doğruya kendileri - nin yapmalarını söyledi.

Türkiyeli işçiler,Haringey'de bir bürosu olan bu adamı iyi tanırlar. Birçok işçimiz, Home Office'de adamı var diye Reuben Davis'e para kaptırmışlardır. 20 aralık tarihli "The Times" gazetesi bu adamın işçilerin sırtından bu yolla yılda 50 bin pound kazandığını yazdı.Birçok işçimiz bu adama para kaptırmış ve hâlâ "işim olacak" diye beklemektedirler. Reuben Davis ve benzeri dolandırıcılara aldanmayalım. Sorunlarımızı İTİB'e başvurarak hep birlikte çözümleme ya çalışalım.

SOVYET

BAŞTARAFI 1. SAYFADA

lini oluşturan birçok ulusal sanayi kollarını geliştirmesine yardım etmezdi"

Kosigin'in ziyareti sırasında, küçük bir Maocu grup İstanbul'daki Sovyet Konsolosluğu önünde anti-Sovyet gösteriler yaptı. İşi daha da azıtan Maocular Sovyet Başbakanının bir maketini yaktılar. Böylelikle Demirel den bile daha anti-Sovyet olduklarını gösterdiler. Maocular Sovyetler Birliği'nin özverili yardımlarına karşı çıkarak halkımızın çıkarları na karşı savaş yürütüyorlar.

Türkiye ile Sovyetler Birliği arasındaki ilişkilerdeki bu olumlu gelişmeler, kuzey komşumuzun barış politikasının, Detant'ın bir sonucudur. Bu doğru Lenin'ci politika sayesinde dünyada,barış ve değişik sistemler altında yaşayan halkların yakınlaşması sağlanabilmekte - dir.

Ülkemiz hükümetleri de dünyadaki gelişmelerden doğrudan etkilenmekte ve bunlara ayak uydurmak zorunda kalmaktadır. İhanet Cephesi gibi anti-Sovyet,anti-komünist bir hükümetin Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerle ilişkileri geliştirmek zorunda kalmasının önemli bir nedeni de budur.

Dünya Demokratik Kadınlar Federasyonu'nun dergisi, EMEKÇİ KADIN'I tanıttı

Yukarıda gördüğünüz "Women of the Whole World" adlı dergi, DDKF'nin yayın organıdır. Bu dergi,sayfalarını dünya kadınlarının barış, demokrasi ve sosyal eşitlik savaşımına ayırıyor. Bu kez de, İngiltere'deki Türkiyeli kadınların çıkardığı "Emekçi Kadın" gazetesinin ilk sayısının bir fotokopisini ve bir tanıtma yazısı yayımladı.

DEMOKRATİK GÜÇLER

BAŞTARAFI 1. SAYFADA

de yoğun bir şekilde sürdürülüyor. Polis, okullarda özel karakollar kurarak komandolara yardımcı oluyor.

Faşist saldırılar bütün yurda yayılırken yalnız öğrenim kurumlarını da hedef almıyor. Birçok fabrika ve işletmelerde işçiler de saldırıya uğruyorlar.

Bir yandan bu saldırılar sürerken öte yandan İhanet Cephesi'nin başı Demirel, sıkıyönetim ilânından söz etmeye başladı. İşbirlikçi burjuvazi,askeri-faşist bir yönetim özlediğini her geçen gün biraz daha belli ediyor.

Bu genel saldırı ortamında bütün ilerici, yurtsever güçlerin elbirliğiyle saldırıları püskürtmesi gerekirken, ne yazık ki bazı kesimler ana düşmanı gözden kaçırıyorlar. Faşizme karşı yönelmesi gereken toplantı ve yürüyüşlerde DİSK'e, CHP'ye, sosyal demokratlara çatıyorlar. Bazıları da komünistlere çelme takmaya çalışıyor.

Faşizm saldırırken bütün demokratik güçler tek yumruk olmak zorundadırlar. Faşizm ancak böyle durdurulur.

PORTEKİZ

BAŞTARAFI 1. SAYFADA

olmadığını belirtti ve batı Avrupa kapitalizminin Portekiz'de kapitalizmi yürütmek için Sosyalist Partisi'ni desteklediğini söyledi.

Konuşmanın sonunda sorulara geçildi. Birçok konuda geniş açıklamalar yapıldı.Böylece çok canlı ve yararlı geçen seminer, toplam 4 saat sürdü.

Bu seminerde tartışılan konuların güncel önemini ve taşıdığı dersleri göz önünde tutan İŞÇİNİN SESİ, gelecek sayısında bu tartışmaların geniş bir özetini yayınlayacaktır.

İŞÇİNİN SESİ ....15 Günlük İşçi Gazetesi
SAHİBİ .... İNGİLTERE TÜRKİYELİ İLERİCİLER BİRLİĞİ
..........(Avrupa Türkiyeli Toplumcular Federasyonu'na bağlıdır)
YAZIŞMA ADRESİ ......56 Mansfield Rd ILFORD ESSEX ENGLAND
MASRAFI 10p. ...... Yıllık Abone 4£ (sterlin) (Almanya için 40 DM)